

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **N. Q. T.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, č. p. 234, Vyšní Lhoty
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Kašparovo náměstí 2271/5, Libeň, Praha 8

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Na Baních 1535, Zbraslav, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 13. 2. 2026, č. j. KRPS-176664-74/ČJ-2025-010025-
ŽALOBA,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2026, č. j. KRPS-176664-74/ČJ-2025-010025-ŽALOBA, se ruší.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18 404 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) prodloužila dobu zajištění žalobce podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České
Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu zajištění stanovila na 60 dnů ode dne 15. 2. 2026.

2. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že se žalovaná nevypořádala se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, které měla k dispozici, a to ve vztahu k závěru o nemožnosti využití zvláštního opatření. Žalobce podal dne 28. 1. 2026 žádost o propuštění ze zajištění, ke které doložil doklad o zajištění ubytování a prohlášení svého bratrance, že ho finančně zabezpečí (včetně dojíždění na kontroly u správního orgánu) a že mu zajistí bezplatné ubytování. Žádosti Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, (dále jen „ředitelství“) nevyhověla, ale žalovaná v napadeném rozhodnutí na rozhodnutí ředitelství ze dne 3. 2. 2026 odkázala. Bylo povinností žalované se se žalobcem předloženými listinami a žádostí o propuštění vypořádat a zohlednit, že žalobce má zajištěno ubytování na konkrétní adrese a finanční zabezpečení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné takové úvahy neobsahuje.
3. Žalobce dále namítá, že je doba prodloužení zajištění stanovena nepřezkoumatelným způsobem. Žalovaná nevysvětlila, proč by žalobcova kasační stížnost měla mít jakýkoliv vliv na rozhodnutí o prodloužení zajištění o dalších 60 dnů. Pokud dále prodloužení zajištění žalovaná odůvodnila dobou nutnou k zabezpečení přepravních dokumentů, letenky atd., tak shodným způsobem odůvodnila délku doby zajištění již v rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 12. 2025. Žalovaná nevysvětlila, proč dokumenty nebylo možno zajistit již v průběhu doby prvních 60 dnů zajištění a proč je k zajištění těchto dokumentů zapotřebí dalších 60 dnů.
4. Konečně žalobce uvádí, že žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění až poté, co doba 60 dnů zajištění stanovená ode dne omezení osobní svobody žalobce (2. 7. 2025) uplynula. Není možno prodloužit zajištění, které už uplynutím doby zaniklo. Napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo v rozporu se zákonem vydáno až poté, co zajištění skončilo.

Vyjádření žalované

5. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Při vydání napadeného rozhodnutí vycházela především z protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 7. 2025. Žalobce během svého pobytu nenavázal žádné kulturní či společenské vazby a je minimální pravděpodobnost, že by se tato situace změnila. Žalobce nebyl schopen uvést přesnou dočasnou adresu pobytu, nevlastní mobilní telefon, v zemi původu dluží přibližně 300 000 Kč, v ČR nemá žádný majetek. Tvrdí sice, že má prostředky k vycestování, ale nevycestoval. Žalobce proto neskýtá žádnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti a je reálné, že se nebude zdržovat na určité adrese a bude se žalované vyhýbat. Prohlášení žalobce, že bude dodržovat zvláštní opatření, je nevěrohodné. Při stanovení doby trvání zajištění žalovaná vycházela z dosavadních zkušeností z praxe a přihlédla k době nutné k zabezpečení přepravních dokumentů na základě konzultace a doporučení ředitelství, které obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince. Je nutné zajistit policejní eskortu a komunikovat se státem původu o převzetí žalobce. Žalovaná je přesvědčena, že stanovená doba trvání zajištění je přiměřená. V rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 12. 2025 žalovaná zajistila žalobce na dobu 60 dnů ode dne omezení svobody. Žalobce byl zajištěn dne 17. 12. 2025 a napadené rozhodnutí proto nebylo vydáno v rozporu se zákonem.

Replika

6. V replice žalobce dodává, že vyjádření žalované neobsahuje nic, co by vedlo k přehodnocení žalobní argumentace. Délku doby zajištění v odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě žalovaná odůvodnila obdobně jako již v rozhodnutí ze dne 16. 12. 2025. Žalovaná přitom ani ve vyjádření k žalobě přezkoumatelně nevysvětlila, proč jí zmiňované dokumenty nebylo možno zajistit již v průběhu doby prvních 60 dnů zajištění a proč je k jejich zajištění zapotřebí dalších 60 dnů omezení osobní svobody žalobce.

Posouzení věci

7. Soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná ve lhůtě podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žaloba také splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Je tedy věcně projednatelná.
8. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost zajištění a s tím spojeného omezení osobní svobody žalobkyně podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS].
9. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o omezení osobní svobody cizince má soud povinnost rozhodnutí přezkoumat nejen na základě uplatněných žalobních bodů, ale v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, má též zkoumat, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi.
10. S ohledem na to, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
11. Žaloba je **důvodná**.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť zajištění, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 16. 12. 2025, v době vydání napadeného rozhodnutí skončilo.
13. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl poprvé zajištěn dne 2. 7. 2025 v 0:01 hodin podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“). Rozhodnutím žalované ze dne 2. 7. 2025 byl žalobce zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 14. 7. 2025, které nabylo právní moci dne 15. 7. 2025, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) do 25. 10. 2025. V návaznosti na to žalovaná příkazem ze dne 16. 7. 2025 ukončila žalobcovo zajištění podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 21. 10. 2025 prodloužilo žalobcovo zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu až do 19. 12. 2025. Konečně v návaznosti na sdělení Ministerstva vnitra ze dne 15. 12. 2025 o zamítnutí žalobcovy žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní

ochrany žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 12. 2025 (právní moci nabylo dne 17. 12. 2025) žalobce opět zajistila podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. Napadeným rozhodnutím žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce, přičemž dobu zajištění stanovila na 60 dnů ode dne 15. 2. 2026.

14. Již v rozsudku ze dne 9. 1. 2026, č. j. 53 A 5/2025-15, (řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2025) zdejší soud konstatoval, že formulaci výroku o stanovení doby zajištění „na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody“ za obdobných skutkových okolností již aprobovala judikatura NSS (byť ji nepovažovala za zcela šťastnou). V rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 332/2016-32, NSS odkázal na § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, dle něž se nepřihlíží k době zajištění podle § 46a zákona o azylu, je-li o zajištění cizince rozhodnuto poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zákona o azylu. Dovedil, že „[s] ohledem na jasný text § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze žalované vytknout, pokud stanovila dobu zajištění stěžovatele způsobem, který nepřihlíží k již uplynulé době jeho zajištění ve smyslu § 46a zákona o azylu. Z ničeho nevyplývá, že by § 125 odst. 5 snad žalovaná nemohla aplikovat při určení doby zajištění v rozhodnutí dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které navazovalo na předcházející zajištění stěžovatele ve smyslu § 46a zákona o azylu.“ Rozhodnutí žalované tak NSS nepokládal za nicotné, nezákonné ani nepřezkoumatelné v důsledku toho, že žalovaná stanovila dobu zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení stěžovatelovy osobní svobody a do doby těchto devadesáti dnů nezapočetla více než tři měsíce, během nichž byl stěžovatel zajištěn v režimu zákona o azylu. NSS nepřisvědčil ani námitce, že takto formulovaný výrok není jednoznačný. Požadavku na jasnost, určitost a srozumitelnost rozhodnutí o zajištění stěžovatele dle NSS postačuje, uvedla-li žalovaná ve výroku, že se stěžovatel zajišťuje na konkrétní počet dnů ode dne prvotního omezení svobody. V případě řešeném NSS tak postačovalo, pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapitulovala průběh předcházejících zajištění stěžovatele a zejména specifikovala spornou dobu zajištění v režimu § 46a zákona o azylu. K těmto východiskům soud přihlédl i při posuzování běhu doby zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 16. 12. 2025.
15. Žalobce byl zajištěn již dne 2. 7. 2025 (ve stejný den byla omezena jeho osobní svoboda v režimu zákona o Policii ČR) a toto zajištění bylo ukončeno příkazem ze dne 16. 7. 2025 [srov. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Podle rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 7. 2025 (v právní moci ode dne 15. 7. 2025) byl žalobce zajištěn podle § 46a zákona o azylu. Doba zajištění rozhodnutím v režimu zákona o azylu se do doby zajištění podle § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nezapočítávala. V době vydání rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 16. 12. 2025 zbývalo z 60denní doby zajištění *ode dne omezení osobní svobody* 45 dnů [2. 7. 2025 (včetně) až 16. 7. 2025 (včetně) uběhlo z této doby zajištění 15 dnů]. Rozhodnutím žalované ze dne 16. 12. 2025 tak byl žalobce zajištěn do 30. 1. 2026 [17. 12. 2025 (včetně) až 30. 1. 2026 (včetně) představuje dobu zajištění 45 dnů]. Napadeným rozhodnutím, které bylo vyhotoveno dne 13. 2. 2026 a nabylo právní moci dne 14. 2. 2026, tak žalovaná nemohla prodloužit dobu trvání zajištění podle rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2025, jestliže doba zajištění jím stanovená v době vydání napadeného rozhodnutí již uplynula. Napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je z tohoto důvodu nezákonné.
16. Jen pro úplnost soud dodává, že závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z uvedeného důvodu je za skutkových okolností případu dán způsobem, jakým žalovaná stanovila dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zajištění v rozhodnutí ze dne 16. 12. 2025. Žalovaná (nešťastnou a s ohledem na opětovné „přezajištění“ z režimu zákona o azylu do režimu zákona o pobytu cizinců snad i nevhodnou) formulací *ode dne omezení osobní svobody* sebe sama zbytečně zahнала do pasti odlišného běhu a počítání této doby. Bez tohoto způsobu stanovení doby zajištění by k takovému následku nedošlo.

17. Důvodné jsou však i žalobní námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
18. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná nevypořádala s podklady významnými z hlediska využití zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
19. Z judikatury správních soudů vyplývá, že policie je povinna posoudit podmínky pro možné uložení zvláštního opatření (§ 123b zákona o pobytu cizinců) také při rozhodování o prodloužení doby zajištění a v odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí s odkazem na konkrétní skutečnosti odůvodnit, proč k uložení zvláštního opatření nepřistoupila (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 11 A 117/2011-9, č. 2467/2012 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26).
20. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí obdobně jako v rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 16. 12. 2025 k uplatnění zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedla, že by žalobce tam stanovené povinnosti neplnil, neboť nemá na území ČR žádný povolený pobyt. Žalobce uvedl, že se zdržuje u bratrance v Mladé Boleslavi, ale to nebylo možné potvrdit, neboť přesnou adresu nesdělil ani jinak nenahlásil. *Rozhodnutí o zajištění* (sic!) je prvním úkonem v řízení, nebylo tedy možné žalobcem uvedené skutečnosti ani ověřit. Žalobce navíc nemá na území ČR žádný majetek, nic jej neváže k aktuálnímu místu pobytu a jeho předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude reálně plnit uložené povinnosti. Je reálné, že se na adrese nebude zdržovat a bude se vyhýbat žalované, neboť již ví o tom, že pobývá na území neoprávněně.
21. Z podkladů ve správním spisu se však podává a žalobce tuto skutečnost namítal v žalobě (byť důkazy k prokázání tohoto tvrzení navržené soud pro nadbytečnost neprováděl), že po vydání rozhodnutí o zajištění žádal o propuštění ze zajištění. Ředitelství rozhodnutím ze dne 3. 2. 2026, č. j. CPR-4648-7/ČJ-2026-930310V248, této žádosti nevyhovělo a žalobce ze zajištění nepropustilo. O žádosti tak sice rozhodoval jiný orgán než žalovaná, ale rozhodnutí ředitelství ze dne 3. 2. 2026 je součástí žalovanou předloženého spisového materiálu. Z jeho odůvodnění přitom vyplývá, že žalobce přiložil k žádosti prohlášení pana N. N. H. (bratrance žalobce), který se zavazuje zajistit žalobce finančně, a to i v souvislosti s případným dojižděním k uloženým kontrolám. Žalobce rovněž v žádosti prokazoval, že má zajištěno ubytování na adrese X, a deklaroval, že se podrobí všem povinnostem či omezením uloženým správním orgánem, bude pravidelně docházet na kontroly a poskytne správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Zároveň k ověření tvrzených skutečností navrhl provedení pobytové kontroly na adrese zajištěného ubytování a výslech svůj i svého bratrance.
22. Přesto se shora uvedenými okolnostmi žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nezabývala, navíc argumentovala téměř shodně jako v odůvodnění rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 12. 2025. Vzhledem k tomu, že je zajištěním omezena žalobcova osobní svoboda, je povinností žalovaného věc posoudit individualizovaně ke dni vydání rozhodnutí, což se v případě napadeného rozhodnutí nestalo. Na uvedených závěrech přitom nic nemění ani ta Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

skutečnost, že o žádosti o propuštění ze zajištění rozhodoval jiný útvar Policie České republiky než žalovaná nebo že se žalovaná nachází mimo liniové řízení ředitelství. Žalovaná o podání žádosti o propuštění ze zajištění žalobcem i o způsobu jejího vyřízení ředitelstvím věděla. Žalovaná však vůbec nezjišťovala, respektive to ze správního spisu není vůbec patrné, skutečnosti zjištěné a žalobcem předložené v průběhu řízení o jeho žádosti o propuštění ze zajištění. Námitka, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, je proto důvodná.

23. Žalobce rovněž namítá, že je nepřezkoumatelným způsobem stanovena doba prodloužení zajištění.
24. Z judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny *„důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...] Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu“* (rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39). V odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)“* (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). K důvodnosti prodloužení zajištění ve vztahu k aktivitě zajišťujícího orgánu NSS v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, vyslovil, že *„sama žalovaná nebyla při realizaci stěžovatelova správního vyhoštění pasivní a že zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalované a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jejího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění“*. Tyto závěry je třeba přiměřeně aplikovat i na případy zajištění za účelem vycestování.
25. Žalovaná stanovila délku zajištění na 60 dnů, přičemž ji odůvodnila takřka totožnými skutečnostmi jako v rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 12. 2025 (zabezpečení přepravních dokumentů – obstarání letenky nebo průvozu, zajištěním policejní eskorty, komunikací s domovským státem se závěrem o přiměřenosti stanovené doby zajištění s ohledem na skutečnost, že žalobce je držitelem platného cestovního dokladu). Takový přístup k odůvodnění doby zajištění při jeho prodloužení však zásadně není z povahy věci možný. Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí totiž obsahovat kvalifikovaný a náležitě odůvodněný odhad, zda během prodloužené doby zajištění bude dosaženo jeho cíle, tj. zda bude možné realizovat veškeré úkony nutné k provedení správního vyhoštění, respektive vycestování (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2013, č. j. 1 A 68/2013-22). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí by tak mělo vyplývat, jaké úkony policie během původního zajištění prováděla pro naplnění účelu omezení osobní svobody, z jakých důvodů se tohoto účelu nepodařilo dosáhnout a provedení jakých úkonů očekává v prodloužené době zajištění. Ta pak měla být stanovena s ohledem na tyto úkony a odhad naplnění účelu zajištění, tj. vycestování žalobce. Těmto požadavkům však odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyhovuje. Žalobce nadto důvodně namítá, že není jasné, proč by další zajištění mělo odůvodňovat podání kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 1. 2026, č. j. 53 A 5/2025-15, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žalované o jeho zajištění ze dne 16. 12. 2025. Podle soudu skutečností odůvodňující delší zajištění žalobce skutečně nemůže být využití právního prostředku nápravy (byť ve formě opravného prostředku – kasační stížnosti) ve věci rozhodnutí o omezení osobní svobody cizince. Ve svém důsledku tím totiž žalovaná tvrdí, že využití soudní ochrany před zásahem do osobní svobody odůvodňuje prodloužení takového zásahu. Také z těchto důvodů proto soud považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

26. Nad rámec žalobních bodů soud závěrem konstatuje, že žalovaná dobu zajištění stanovila zjevně podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, byť zjevnou chybou v psaní zaměnila toto ustanovení za § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podobnou chybou v psaní je i uvedení toho, že se prodlužuje doba zajištění žalobce „*za účelem správního vyhoštění*“, ač z celého textu napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že žalobce byl zajištěn za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Vzhledem k výše uvedenému soud konstatuje, že je napadené rozhodnutí dílem nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a dílem nezákonné. Soud je proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Soud nerozhodoval o vrácení věci žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 18 404 Kč. Tato částka se skládá z nákladů zastoupení, které tvoří odměna za tři úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem DPH. Žalobci proto náleží rovněž náhrada odpovídající sazbě této daně ve výši (zaokrouhleně) 3 194 Kč (21 % z částky 15 210 Kč). Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. března 2026

JUDr. David Kryška v. r.
samosoudce